

Sygn. akt I C 2014/14

POSTANOWIENIE

Dnia 3 czerwca 2015 roku

Sąd Rejonowy w Gliwicach Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Kamilla Gos-Górska

Protokolant: Sabina Drewniok -Szczepek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 3 czerwca 2015 roku w Gliwicach

sprawy z powództwa (...) **Spółki Akcyjnej w W.**

przeciwko **W. O., K. O.**

o zapłatę

w zakresie wniosku W. O. o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty i wniesionego sprzeciwu

postanawia:

1. odrzucić wniosek o przywrócenie terminu;
2. odrzucić sprzeciw od nakazu zapłaty.

SSR Kamilla Gos-Górska

UZASADNIENIE

W dniu 3 grudnia 2014 roku W. O. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty z dnia 27 lipca 2010 r. wydanego przez Referendarza sądowego w Sądzie Rejonowym w Gliwicach wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do jego wniesienia. W uzasadnieniu podała, że nakaz zapłaty w istocie nie został jej doręczony a dalej, że został on doręczony na adres, pod którym pozwana nie zamieszkiwała i odebrany przez jej ojca. Pozwana powzięła wiadomość o toczącym się postępowaniu dopiero w czasie pobytu w Zakładzie Karnym w L., gdzie z kolei doręczono jej kserokopię nakazu bez pouczenia. „Świadomość sytuacji procesowej” pozwana powzięła po zapoznaniu się jej pełnomocnika z aktami sprawy. Wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu uzasadniła „ewidentnym brakiem świadomości” pozwanej a w konsekwencji brakiem winy w ewentualnym niezłożeniu sprzeciwu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 lipca 2010 r. Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Gliwicach wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, nakazując aby pozwani Z. O., B. O., W. O. i K. O. zapłacili na rzecz (...) S.A. w W. kwotę 5.317,63 zł z odsetkami.

Odpis nakazu zapłaty doręczono pozwanym na adres Rolna 3/2 w G. i został on odebrany przez B. O. i Z. O., który w dniu 16 września 2010 r. odebrał przesyłkę również dla córki W. O.. W stosunku do przesyłki przeznaczonej dla K. O. przyjęto skutek doręczenia w trybie podwójnego awizo.

/okoliczności bezsporne/

W okresie od 2007 do 2013 r. W. O. zameldowana była w lokalu rodziców przy ul. (...) w G. i cała korespondencja przychodziła na ten adres.

W okresie od stycznia do listopada 2012 roku W. O. przebywała w Zakładzie Karnym w L..

/dowód: zeznania świadka I. S. (1) (k. 153), zeznania W. O. (k. 153v-154)/

W dniu 21 sierpnia 2012 r. W. O. zwróciła się do tut. Sądu z „prośbą o ponowne przesłanie nakazu wraz z wyrokiem w sprawie I Nc 904/10 w sprawie (...) S.A. w W. przeciwko mnie”. Dalej wskazała, że nie zapoznała się z wydanym „wyrokiem”, ponieważ nie mieszka pod podanym adresem od 6 lat.

W dniu 12 września 2012 r. doręczono W. O. w Zakładzie Karnym w L., gdzie wówczas przebywała, kserokopię nakazu zapłaty.

/okoliczności bezsporne/

W czasie pobytu w Zakładzie Karnym w L. W. O. odwiedzała ojca, rozmawiała z nim o wydanym nakazie zapłaty. Okazała ojcu swój egzemplarz nakazu zapłaty, ojciec okazał jej ten sam egzemplarz, pokazał korespondencję, która przyszła do W. O.. Nie wzięła ona przeznaczonej dla niej korespondencji, uznając, że „ma to samo” i nie widziała sensu zabierać tej korespondencji.

W. O. chciała porozumieć się z ojcem, żeby ojciec spłacał zasądzoną kwotę a córka pomagałaby w tym.

W. O. złożyła wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu, bo chciałyby „zacząć żyć normalnie”. Wcześniej tym się nie zajmowała, bo nie miała na to środków i nie wiedziała jak to zrobić. Postanowiła, że jak znajdzie prace i zarobi pieniądze to wynajmie adwokata.

/dowód: zeznania W. O. (k. 153v-154)/

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 168 § 1 k.p.c., jeżeli strona nie dokonała w terminie czynności procesowej bez swojej winy, Sąd na jej wniosek postanowi przywrócenie terminu.

Pismo z wnioskiem o przywrócenie terminu wnosi się do sądu, w którym czynność miała być dokonana, w ciągu tygodnia od czasu ustania przyczyny uchybienia terminu (art. 169 § 1 k.p.c.). W piśmie tym należy uprawdopodobnić okoliczności, uzasadniające wniosek, a równocześnie z wnioskiem strona powinna dokonać czynności procesowej (art. 169 § 2 i 3 k.p.c.). Po upływie roku od uchybionego terminu jego przywrócenie jest dopuszczalne tylko w wypadkach wyjątkowych (art. 169 § 4 k.p.c.).

Z powyższego wynika, że strona, która uchybiła terminowi wniesienia środka odwoławczego lub uzupełnienia braków tego środka, może złożyć do sądu wniosek o przywrócenie terminu. Taki wniosek musi odpowiadać: 1) warunkom formalnym, 2) warunkom dopuszczalności, 3) warunkom zasadności.

Wniosek o przywrócenie terminu pod względem formalnym musi:

- a) odpowiadać ogólnym warunkom pisma procesowego z art. 126 k.p.c. (169 § 1 k.p.c.),
- b) zawierać uprawdopodobnienie okoliczności, uzasadniających wniosek (art. 169 § 2 k.p.c.),
- c) równocześnie z wnioskiem strona powinna dokonać czynności procesowej, której terminowi uchybiła (art. 169 § 3 k.p.c.).

Warunkami dopuszczalności wniosku o przywrócenie terminu są:

- a) przywracalny charakter terminu,
- b) ujemne dla wnioskodawcy skutki procesowe uchybienia terminowi (art. 168 § 2 k.p.c.),
- c) aktualność czynności, do której odnosi się termin, ze względu na stan postępowania,
- d) legitymacja do złożenia wniosku,
- e) złożenie wniosku w przepisany termin tygodnia od czasu ustania przyczyny uchybienia terminowi (art. 169 § 1 k.p.c.).

Natomiast warunkiem zasadności wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia środka odwoławczego jest brak winy w uchybieniu terminowi (art. 168 § 1 k.p.c.).

Stosownie do art. 171 k.p.c. spóźniony lub z mocy ustawy niedopuszczalny wniosek o przywrócenie terminu sąd odrzuca.

W niniejszej sprawie Sąd uznał, że wniosek pozwanej jest spóźniony i jako taki ulega odrzuceniu.

Pozwana powoływała się na okoliczność niezamieszkiwania w lokalu przy ul. (...) w G. w okresie w którym doszło do doręczenia nakazu zapłaty. Okoliczność tę Sąd uznał za niewykazaną. Pozwana zeznała, iż cała kierowana do niej korespondencja przychodziła na ten adres, zatem nie zgłaszała nigdzie innego miejsca pobytu, nawet czasowego, pomimo, że aktualnie z takiej instytucji korzysta. Pozwana twierdziła, że zamieszkiwała z I. S. (2) w okresie od 2007 do 2013 r., jednakże adresu tego lokalu nigdzie nie podawała, w tym w złożonych do akt umowach o pracę (gdzie każdorazowo widnieje adres przy ul. (...) w G.). W umowach tych nie wskazała również, aby posiadała inny adres do korespondencji. Z kolei świadek I. S. (2), z którym pozwana miałaby zamieszkiwać przez okres 6 lat zeznał, że kojarzy jeden wyjazd pozwanej do Holandii i było to w 2008 r., podczas gdy pozwana powoływała się na swoje wielokrotne wyjazdy do pracy trwające do 2009 r. włącznie. Wydaje się niemożliwe, aby w przypadku osób wspólnie zamieszkujących takie zdarzenia nie zostały zapamiętane. Świadek nie był nawet pewien od kiedy W. O. miałaby mieszkać z nowym partnerem („wydaje mi się, że od 2013 r.”), co wobec okoliczności, że miałby pozostawać w związku z pozwaną, wydaje się niewiarygodne. W świetle tych okoliczności Sąd uznał zeznania świadka i pozwanej jakoby miała ona na stałe zmienić miejsce swego zamieszkiwania za niewiarygodne. Pozwana twierdziła przy tym, że ojciec miałby nie przekazywać jej korespondencji, jednakże nie wskazała, aby w tych okolicznościach podjęła jakiegokolwiek kroki zmierzające do zabezpieczenia swych interesów jak np. informowanie innych podmiotów o swoim rzeczywistym adresie, w szczególności w świetle tego, że jej osadzenie miałoby wynikać z faktu niemożności zaskarżenia orzeczenia w tym przedmiocie. Znamienne jest przy tym, że pozwana, reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, nie wniosowała dowodu z zeznań świadka w osobie swojego ojca, który przecież mógłby mieć najlepszą wiedzę w tym zakresie. Zauważyć przy tym należy, że przesyłka dla pozwanej nie została doręczona w trybie podwójnego awizo a została odebrana przez ojca Z. O. jako domownika. Istotne, że spośród kilku przesyłek wysłanych na adres przy ul. (...) w G. korespondencja dla siostry pozwanej – K. – nie została odebrana przez ojca. Musiał on zatem dokonać pewnej selekcji - oceny zasadności odbioru korespondencji przez niego. W tych okolicznościach Sąd uznał, że Z. O. działał jako dorosły domownik W. O. a odbiór przez niego przesyłki wywołuje skutki względem pozwanej.

Za wiarygodne przy tym Sąd uznał, że ojciec nie przekazał córce – pozwanej W. O. - korespondencji, co mogłoby uzasadniać wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu. Przeszkoda ta ustała jednak najpóźniej w listopadzie 2012 r. kiedy korespondencja ta została jej przekazana przez ojca, jednakże sama pozwana zrezygnowała z zaznajomienia się z nią. Data ta wynika z faktu, że pozwana opuściła zakład karny w listopadzie 2012 r. a już przed tą datą ojciec udostępnił jej przesyłkę. Należy zauważyć, iż woli adresata pozostawiona jest kwestia czy zapozna się z treścią korespondencji. Ta czynność faktyczna nie wpływa na bieg (przerwę) żadnych terminów.

Od tego też momentu (spotkanie z ojcem w czasie pobytu w zakładzie karnym), zdaniem Sądu, rozpoczął bieg termin 7 dni, o którym mowa w art. art. 169 § 1 k.p.c. Zresztą jak zeznała pozwana już opuszczając zakład karny planowała

podjąć jakiejś czynności związane z wydaniem nakazu zapłaty przeciwko niej, przy czym początkowo liczyła, że spłaty zaległości dokona ojciec a następnie planowała, po zgromadzeniu środków finansowych, podjęcie czynności prawnych.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w punkcie 1 sentencji postanowienia, uznając, że wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu jest spóźniony.

W konsekwencji odrzuceniu podlegał również sprzeciw pozwanej od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym jako wniesiony po terminie.

Zgodnie bowiem z treścią art. 503 § 1 k.p.c. w zw. z art. 502 § 1 k.p.c. sprzeciw od nakazu zapłaty wnosi się do sądu w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaty. Pozwana powinna więc wnieść sprzeciw najpóźniej w terminie 14 dni od daty, w której dorosły domownik – ojciec – umożliwił jej zapoznanie się z korespondencją. Jak wskazywano, decyzja pozwanej, że nie ma sensu tego czynić, dla biegu tego terminu posiada charakter obojętny.

Biorąc powyższe pod uwagę, na podstawie art. 504 § 1 k.p.c., zgodnie z którym Sąd odrzuca sprzeciw wniesiony po upływie terminu, należało orzec jak w punkcie drugim sentencji postanowienia.

SSR Kamilla Gos-Górska